

РЕШЕНИЕ

№ 2746

гр. София, 04.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 13.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **241** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма] (с предишно наименование [фирма]), като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт № Р-22002218005709-091-001/14.05.2019 г., поправен с ревизионен акт за поправка на ревизионен акт № П-22221719084449-003-001/22.05.2019 г., издадени от орган по приходите в ТД на НАП С.. Жалбоподателят обжалва ревизионния акт в частта на установения ДДС за данъчен период м. 12.2011 г. в размер на 15 880, 25 лв., заедно със съответните лихви. Претендират се разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия № 22002218005709-020-001/19.09.2018 г., изменена със заповед № Р-22002218005709-020-002/19.12.2018 г., изменена със заповед № Р-22002218005709-020-004/15.03.2019 г. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС на дружеството за данъчен период м. 12.2011 г. На търговското дружество, в съответствие с чл. 113, ал. 2 от ДОПК, е връчен екземпляр от заповедта за възлагане на ревизия. Със заповедта за

възлагане на ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията. Изготвен е ревизионен доклад № Р-22002218005709-092-001/10.04.2019 г., същият е връчен на ревизираното лице, съдържа реквизитите по чл. 117, ал. 2 от ДОПК. Ревизията е приключила с ревизионен акт № Р-22002218005709-091-001/14.05.2019 г. По реда на чл. 133, ял. 3 от ДОПК с ревизионен акт за поправка на ревизионен акт № П-22221719084449-003-001/22.05.2019 г. са отстранени допуснати технически грешки в ревизионния акт относно установените задължения по ЗДДС за данъчен период м. 12.2011 г., като в таблица 1, колона 4 е променен установения размер на задължението от 34 560, 61 лв. на 34 225, 49 лв., както и в колона 8 е променена сумата от 0.00 лв. на 777, 97 лв. (прихванати и внесени суми в размер 1113, 09 лв., и декларираният резултат със СД по ЗДДС (ДДС за възстановяване в размер на 335, 12 лв., ефективно възстановен с акт за прихващане и възстановяване № 1210179/23.03.2012 г. Ревизията е повторна, като е възложена във връзка с решение № 1387/11.09.2018 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С., с което е отменен ревизионен акт № Р-22221717006686-091-001/02.05.2018 г., отменен по отношение на установените задължения по ЗДДС за м. 12.2011 г. и преписката е върната за нова ревизия. В хода на ревизията, с цел изясняване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на търговското дружество са извършени процесуални действия, като е установено, че през ревизирания период дружеството е извършвало монтаж на ветроизмервателни мачти и оборудване към тях за изследване на ветровия ресурс с цел изграждане на вятърни електроцентрали на територията на Република България. Установено е, че дружеството притежава лицензия за търговия с електрическа енергия № Л-225-15/29.03.2007 г., издадена от ДДържавната комисия за енергийно и водно регулиране. Установено е, че за ревизирания период дружеството не е извършвало облагаеми доставки на територията на страната, като са декларирани само вътреобщностни доставки на стоки за Република Гърция през м. 09.2012 г. и м. 05.2014 г. – продажба на ветроизмервателни мачти и оборудване. На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на дружеството е било връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № Р-22002218005709-040-001/28.09.2019 г. На основание чл. 45 от ДОПК е била извършена насрещна проверка на доставчика [фирма], като е съставен протокол за извършена насрещна проверка № П-16002418228597-141-001/07.02.2019 г. С протокол № Р-22002218005709-ППД-001/28.03.2019 г. са присъединени документи, събрани в хода на предходното ревизионно производство, приключило с издаването на ревизионен акт № Р-22221717006686-091-001/02.05.2018 г. За данъчен период м. 12.2011 г. е установено, че дружеството е отписало дълготраен материален актив – метална конструкция и оборудване за метеорологична мачта О. с балансова стойност 18 860, 07 лв. В отговор на изисканите документи и писмени обяснения за причините за отписването на процесния актив – упражнено ли е право на приспадане на данъчен кредит при придобиването му – кога и в какъв размер, начислен ли е данък при установяване на липсата, от жалбоподателя е било представено обяснение, че причина за отписването на актива е неговата кражба през м. 12.2011 г., за което е била издадена заповед от 12.12.2011 г. от управителя на дружеството. От жалбоподателя е посочено, че този актив е бил въведен в експлоатация през 2008 г. В изпълнение на указанията, дадени с решение № 1387/11.09.2018 г. на директора на дирекция

„Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С., на дружеството е било връчено искане за представяне на доказателства и писмени обяснения от задължено лице, с което е изискано да бъдат установени факти и обстоятелства относно кражбата на актива, включително да се изясни по коя фактура е налице частично или изцяло приспаднал данъчен кредит за придобиване на метална конструкция и оборудване за метеорологична мачта О.. От дружеството не са били представени доказателства. Ревизиращите органи са приели, че е налице основание за извършване на корекция по реда на чл. 79, ал. 3 от ЗДДС, като са начислили ДДС в размера на ползвания данъчен кредит към датата на установяване на липсата (отписване на актива – м. 12.2011 г.). Направен е извода, че липсват основанията по чл. 80, ал. 2 от ЗДДС, при които корекция по чл. 79, ал. 3 от ЗДДС не се извършва. Прието е, че доколкото обект на корекцията е дълготраен материален актив по смисъла на ЗКПО, то лицето дължи данък в размер, определен по формула, посочена в чл. 79, ал. 6 от ЗДДС, като на основание чл. 79, ал. 3 и ал. 6 от ЗДДС е коригиран размера на ползвания данъчен кредит със сумата от 3017, 61 лв. Тези изводи са приети и от решаващия административен орган, но същият е определил като неправилни изчисленията при извършената корекция на ползваното право на данъчен кредит. Прието е, че сумата на корекцията зависи както от размера на ползваното право на данъчен кредит, така и от периода не неговото упражняване, като в процесния случай 5-годишния срок, считано от годината на упражняване правото на данъчен кредит през 2008 г. изтича през 2012 г., поради което броят на годините, участващи във формулата за корекция е 2 (2011 г. и 2012 г.), а не 4. В резултат на това решаващият административен орган е приел, че следва да се измени корекцията на размера на ползвания данъчен кредит от сумата в размер на 3017, 61 лв. на сумата в размер на 1508, 81 лв.

В хода на ревизионното производство е установено, че дружеството е намалило балансовата стойност на сметка 207/1 разходи за придобиване на дълготрайни материални активи „изграждане на вятърни електроцентрали С. – К.“ със сума в размер на 158 815 лв. Извършените инвестиционни разходи са отписани от сметка 207 разходи за придобиване на дълготрайни материални активи и са отчетени като текущ счетоводен разход по сметка 602 разходи за външни услуги. Пояснено е, че на 12.04.2007 г. е бил сключен договор със [фирма] за управление, проектиране и инженерни услуги за обект „Изграждане на вятърни енергийни паркове на територията на Република България с капацитет до 40 mW в [община]“. През 2007 г. и 2008 г. доставчикът е фактурирал месечни възнаграждения, определени в чл. 14.2 от договора. Всички разходи са били отнасяни по дебита на сметка 207. От дружеството е посочено, че след приключване на всички изследвания на местността от [фирма], ръководството на [фирма] е преценило, че там не може да бъде изграден вятърен енергиен парк и поради тази причина всички платени суми за този обект са признати като текущи разходи. В изпълнение на указанията, дадени с решение № 1387/11.09.2018 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С., на дружеството е било връчено искане за представяне на доказателства и писмени обяснения от задължено лице, с което е изискано да бъдат представени приложение 1, приложение 2 към договор от 12.04.2007 г. и всички съпътстващи документи и счетоводни записвания, относно изпълнението (цялостно или частично). От дружеството са били приложени исканите доказателства, като е посочено, че отписаните през м. 12.2011 г. разходи на обща стойност 158 815 лв. представляват сбор от 156 460 лв. (издадените фактури от

доставчика [фирма]) и 2355 лв. (платени за такси, скици, повторна заверка на скици, оценка на съвместимост и административни разходи по проекта). Приложени са фактурите, на чиято база са отчетени разходите и аналитична справка на счетоводна сметка 207. В изпълнение на договореното от изпълнителя [фирма] са били издадени 21 фактури, като е било упражнено право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 31 292 лв. от [фирма] е постъпило обяснение, че исканите документи са не запазени. Органите по приходите са направили извода, че направените разходи няма да се ползват за облагаеми доставки, поради което дружеството е следвало да извърши корекция на използвания данъчен кредит, като към м. 12.2011 г. е налице хипотезата на чл. 78, ал. 1 от ЗДДС поради разваляне на доставката, както и хипотезата на чл. 79, ал. 3 от ЗДДС поради извършена впоследствие промяна в предназначението на полученото, за което вече не е налице право на приспадане на данъчен кредит. С ревизионния акт на основание чл. 78, ал. 1 и чл. 79, ал. 3 е коригиран размера на ползвания данъчен кредит в размер на 31 292 лв. по фактурите, издадени от доставчика. При обжалването по административен ред, решаващият административен орган е изменил ревизионния акт в тази му част, като е приел, че на основание чл. 78, ал. 1 от ЗДДС следва да бъде коригирано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 14 706, 56 лв., а не в размер на 31 292 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК, и е процесуално допустима.

По същество същата е неоснователна.

С обжалвания ревизионен акт на [фирма] (с предишно наименование [фирма]) са установени задължения за ДДС за данъчен период м. 12.2011 г. в размер на 15 880, 25 лв., заедно със съответните лихви.

Спор между страните по отношение на фактите не съществува. От събраните по делото доказателства се установява, че за данъчен период м. 12.2011 г. дружеството е отписало дълготраен материален актив – метална конструкция и оборудване за метеорологична мачта О. с балансова стойност 18 860, 07 лв. В дадените писмени обяснения жалбоподателят е посочил, че причина за отписването на актива е неговата кражба през м. 12.2011 г., за което е била издадена заповед от 12.12.2011 г. от управителя на дружеството, както и че този актив е бил въведен в експлоатация през 2008 г. Ревизиращите органи са приели, че е налице основание за извършване на корекция по реда на чл. 79, ал. 3 от ЗДДС, като са начислили ДДС в размера на ползвания данъчен кредит към датата на установяване на липсата (отписване на актива – м. 12.2011 г.). Направен е извода, че липсват основанията по чл. 80, ал. 2 от ЗДДС, при които корекция по чл. 79, ал. 3 от ЗДДС не се извършва. Прието е, че доколкото обект на корекцията е дълготраен материален актив по смисъла на ЗКПО, то лицето дължи данък в размер, определен по формула, посочена в чл. 79, ал. 6 от ЗДДС, като на основание чл. 79, ал. 3 и ал. 6 от ЗДДС е коригиран размера на ползвания данъчен кредит със сумата от 3017, 61 лв. Тези изводи са приети и от решаващия административен орган, но същият е определил като неправилни изчисленията при извършената корекция на ползваното право на данъчен кредит. Ревизионният акт е законосъобразен и в частта му на извършена корекция на данъчен кредит в размер на 1508, 81 лв. При ревизията е било установено, че дружеството не е

извършило корекция на ползвания данъчен кредит по реда на чл. 79, ал. 3 от ЗДДС. Съобразяват се приложимите за процесния случай разпоредби на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, наричана по-нататък „Директивата“ и разпоредбите на чл. 79, ал. 3 от ЗДДС. Съгласно чл. 168 от директивата доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, в държава членка, в която извършва тези сделки да приспадне от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати дължимия или платен ДДС в тази държава членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице. Член 184 от директивата предвижда, че първоначално определената сума за приспадане се коригира, когато е по-голяма или по-малка от тази, на която данъчнозадълженото лице е имало право. Съгласно чл. 185 от директивата корекция се прави по-специално, когато след изготвяне на справка-декларацията по ДДС настъпи някаква промяна във факторите, използвани за определяне на сумата за приспадане, например когато покупките се анулират или се получат намаления на цените. Чрез дерогация от параграф 1, не се прави корекция в случай на сделки, по които не е извършено никакво плащане или е извършено частично плащане, или в случай на унищожаване, погиване или кражба на вещ, надлежно доказани или потвърдени, или в случай на стоки, запазени за целите на даването на подаръци с малка стойност или даването на мостри. Въпреки това, в случай на сделки, по които не е извършено никакво плащане или е извършено частично плащане, или в случай на кражба, държавите членки могат да изискват извършването на корекция. Съгласно член 186 от директивата държавите членки определят подробните правила за прилагане на членове 184 и 185 от директивата. Република България транспонира директивата със Закона за данък върху добавената стойност (ДВ, бр. 63 от 4 август 2006 г., наричан по-нататък „ЗДДС“), в сила от 1 януари 2007 г. Корекциите на ползван данъчен кредит са уредени в частност в член 79 от ЗДДС, съгласно който регистрирано лице, което изцяло или частично е приспаднало данъчен кредит за произведени, закупени, придобити или внесени от него стоки, при унищожаване, установяване на липси или при бракуване на стоките, както и при промяна на предназначението им, за което вече не е налице право на приспадане на данъчен кредит, начислява и дължи данък в размер на ползвания данъчен кредит. Съгласно чл. 79, ал. 4 от ЗДДС начисляването на данъка по ал. 1 – 3 се извършва в данъчния период, през който е възникнало съответното обстоятелство, чрез съставяне на протокол за определяне размера на дължимия данък и отразяването му в дневника за продажбите и справка-декларацията за този данъчен период. Ограниченията за корекции са регламентирани в чл. 80, ал. 2, съгласно който корекции по чл. 79 не се извършват в случаите на унищожаване, липса или брак, причинени от непреодолима сила, както и в случаите на унищожаване на акцизни стоки под административен контрол по реда на ЗАкДС, унищожаване, липса или брак, причинени от аварии или катастрофи, за които лицето може да докаже, че не са причинени по негова вина или по вина на лицето, което използва стоката; липси, произтичащи от промяна на физико-химичните свойства в нормални размери, съответстващи на установените норми за пределни размери на естествените фири, и липси на стоки при тяхното съхраняване и транспортиране съгласно утвърдените стандарти, нормали и други нормативни актове, технологичен брак в допустимите норми, определени с

технологичната документация за съответното производство или дейност, брак поради изтичане срока на годност/трайност, определен съгласно изискванията на нормативен акт, брак на дълготрайни материални активи по смисъла на [Закона за счетоводството](#), когато балансовата им стойност е по-ниска от 10 на сто от отчетната им стойност. За разрешението на настоящия правен спор следва също така трябва да се установи дали член 185, параграф 2 от директивата трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национални данъчни разпоредби като тези в членове 79 и 80 от ЗДДС, които при установена липса на облагаеми с ДДС стоки изискват корекция на данъчния кредит, ползван от данъчнозадълженото лице при придобиването на тези стоки, в случай че същите са му били откраднати и извършителят на кражбата не е разкрит. За да се отговори на тези въпроси, трябва да се съобрази обстоятелството, че установеният в директивата режим на приспадане цели да облекчи изцяло предприемача от тежестта на ДДС, който е длъжим или платен във връзка с всички негови икономически дейности. Общата система на ДДС следователно цели да гарантира пълен неутралитет на данъчната тежест върху всички икономически дейности, независимо от техните цели или резултати, при условие че съответните дейности по принцип подлежат на облагане с ДДС (в този смисъл и решение от 22 март 2012 г. по дело Клуб, С-153/11, точка 35). От член 168 от директивата следва, че доколкото данъчнозадълженото лице, което в това си качество придобива стока, използва тази стока за нуждите на своите облагаеми дейности, то има право да приспадне дължимия за тази стока или платен ДДС. Това право на приспадане възниква в момента, в който подлежащият на приспадане данък стане изискуем, тоест в момента на доставяне на стоките (в този смисъл решение по дело Клуб, посочено по-горе). Следователно решаващият критерий за възможността да се приспадне платеният по получени доставки ДДС е как са или ще бъдат употребени тези стоки или услуги. Всъщност употребата определя първоначалното приспадане, на което данъчнозадълженото лице има право, и обхваща на евентуалните корекции, които трябва да бъдат осъществени според условията, предвидени в членове 185—187 от Директивата (в този смисъл решение от 15 декември 2005 г. по дело С. Р., С-63/04). Всъщност механизмът на корекции, предвиден в посочените членове от директивата, е неразделна част от установения с нея режим на приспадане на ДДС. В това отношение е необходимо да се посочи, че предвидените в директивата правила относно корекциите целят по-голяма точност при приспаданията, за да се гарантира неутралността на ДДС, така че правото на приспадане на платения данък за сделките от предходния етап да се запазва само доколкото същите служат за извършването на облагаеми с този данък доставки. Следователно с тези правила директивата цели да установи тясна и пряка връзка между правото на приспадане на платения по получени доставки ДДС и употребата на съответните стоки или услуги за облагаеми сделки (в този смисъл решение по дело С. Р., точка 57). Що се отнася до възникването на задължение за коригиране на ползвания данъчен кредит, член

185, параграф 1 от Директивата установява принципа, че корекция трябва да се извърши, когато след декларирането на ДДС настъпят промени във факторите, използвани за определяне на сумата за приспадане. Следва да се отбележи, че доколкото стока, която е била открадната (каквото несъмнено е и процесния случай), повече не може да бъде използвана за облагаемите сделки на данъчнозадълженото лице, кражбата представлява подобна промяна и налага корекция на ползвания данъчен кредит. При все това чрез дерогация на принципа, закрепен в член 185, параграф 1 от директивата, параграф 2, първа алинея от същия член предвижда, че не се прави корекция и в случай на „кражба на вещ, надлежно доказана“. Съгласно втората алинея от същия параграф 2 тази дерогация е факултативна. Следователно държавите членки могат да предвидят извършването на корекция на ползван данъчен кредит във всички случаи на кражба на вещи, които пораждат право на приспадане на ДДС, и то независимо дали свързаните с кражбата обстоятелства са напълно изяснени или не, каквато и възможност несъмнено е предвидено и в ЗДДС. При тези условия, доколкото Република България се е възползвала от възможността, предоставена с член 185, параграф 2, втора алинея от директивата, органът по приходите не е бил длъжен да установи дали въпросната кражба, чийто извършител не е осъден, нито разкрит, е „надлежно доказана“. Всъщност, и в съответствие с посочената по-горе разпоредба, националното данъчно законодателство предвижда извършването на корекция на ползван данъчен кредит в случай на кражба, независимо от свързаните с подобно деяние конкретни обстоятелства. Действително понятието „кражба“ не е изрично употребено в текста на чл. 79, ал. 1 от ЗДДС, доколкото като основание за извършването на корекция на ползвания данъчен кредит се посочва „установяването на липси“. В това отношение следва да се отбележи, че когато използват предвидената в член 185, параграф 2, втора алинея от директивата възможност, във вътрешното си данъчно законодателство държавите членки могат да използват формулировки, които се различават от употребените в съответната оправомощаваща разпоредба на директивата, при условие че тези формулировки отразяват преследваната с директивата цел. В това отношение Съдът на Европейския съюз в поредица от свои решения посочва, че когато използват предоставена им с посочената директива възможност, държавите членки могат да изберат законодателната техника, която им изглежда най-подходяща. В този смисъл те могат по-конкретно да се ограничат да възпроизведат в националното данъчно законодателство използваната в директивата формулировка или равностоен израз (в този смисъл Решение от 4 юни 2009 г. по дело S. Grundstücks-Vermietungsgesellschaft, C-102/08, точка 56). Доколкото по принцип понятието „кражба“ е понятие от областта на наказателното право, държавите членки могат да използват формулировки, които според тях са по-подходящи в контекста на данъчния нормативен режим, предназначен да осигури прилагането на разпоредба от правото на Съюза в областта на корекциите на ДДС, каквото подход несъмнено е избран и в чл. 79

от ЗДДС. Следователно и доколкото кражбата води до „липса“ на съответните стоки, която прави невъзможно използването им за целите на облагаеми сделки, националното ни данъчно законодателство и прилагането му от органите по приходите трябва да се считат за съставляващи надлежно прилагане на член 185, параграф 2, втора алинея от директивата. По силата на ЗДДС корекция на ползван данъчен кредит не се извършва например в случай на „липси“, причинени „от непреодолима сила“ (чл. 80, ал. 2, т. 1 от ЗДДС). Следователно е достатъчно да се отбележи, че предвид фактическите установявания, направени както от органите по приходите, така и от настоящата инстанция, подобна хипотеза в случая не е налице. При тези условия на въпроса относно приложимостта на чл. 79 от ЗДДС следва да се отговори, че член 185, параграф 2 от директивата трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национални данъчни разпоредби като тези в членове 79 и 80 от ЗДДС, които при установена липса на облагаеми с ДДС стоки изискват корекция на данъчния кредит, ползван от данъчнозадълженото лице при придобиването на тези стоки, в случай че същите са му били откраднати и извършителят на кражбата не е разкрит. Или в процесния случай следва извода за приложимостта на чл. 79 от ЗДДС дори и при наличието на кражба на стоката, по отношение на която лицето е приспаднало данъчен кредит независимо от обстоятелството, че случаят на кражба не е сред изрично посочените в чл. 79 от ЗДДС. Това е така и доколкото кражбата води до липса на съответните стоки, която прави невъзможно използването им за целите на облагаеми сделки. В съответствие с изложеното настоящата инстанция определя изводите на органа по приходите и на решаващия административен орган като правилни и в съответствие с чл. 79 от ЗДДС. Тези изводи се подкрепят и от изслушаната по делото съдебно-счетоводна експертиза.

Тази съдебна инстанция установява законосъобразност на ревизионния акт и в останалата част, която е потвърдена с решението на решаващия административен орган. Изводите си съдят съобразява с представените по делото доказателства. Спор между страните по отношение на фактите не съществува. Установява се, че съгласно чл. 14.2 от сключения на 12.04.2007 г. договор за управление, проектиране и инженерни услуги за проект „Изграждане на вятърни енергийни паркове на територията на Република България“, изпълнителят по договора е фактурирал месечни възнаграждения в размер на 4000 евро за срок от 20 месеца, като е уговорено и плащане на остатък от 40 000 евро при приключване на етап 1 от договора. В хода на ревизионното производство са били събрани доказателства за реалното изпълнение на договора за управление, проектиране и инженерни услуги. В приложение 1 са описани видът на услугите, като са договорени следните етапи – фаза 1 – разработка на проекта (обследване на обекта, оценка на ветрония ресурс, придобиване на собственост върху земята и промяна на предназначението, оценка на околната среда, идеен проект и изчисляване на разходите, проучване на базовата линия на газове, предизвикващи парников

ефект, преговори за сключване на договор за продажба на енергия и свързване), фаза 2 – изграждане на обекта (прецизиране местоположението на вятърните турбини, управление и контрол на ел. проекта, на строителния проект). В приложение 2 са посочени единични цени за всяка от дейностите, както следва – фаза 1 обща сума 120 000 евро (80 000 евро плащания и 40 000 евро такса успех), фаза 2 изграждане на обекта 100 000 евро (80 000 евро плащания и 20 000 евро такса успех). От събраните по делото доказателства се установява частично изпълнение на фаза 1, конкретно за обследване на обекта 3400 евро, оценка на ветровия ресурс 16 400 евро, придобиване на собственост върху земята 14 600 евро и оценка на околната среда 8000 евро, за което се дължи възнаграждение в общ размер от 42 440 евро. Следователно упражненото право на приспадане на данъчен кредит по извършените месечни плащания е свързано само с изпълнение на фаза 1 от проекта до размера на извършените дейности от 42 440 евро, или 82 927, 19 лв. При така осъществилите се обстоятелства, правилно органите по приходите са съобразили решение на Съда на Европейския съюз по дело C-107/13, съгласно диспозитива на което чл. 65, чл. 90, параграф 1, чл. 168, б. „а“, чл. 185, параграф 1 и чл. 193 от Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че изискват да се коригира приспадането на данъка върху добавената стойност, извършена от получателя по фактура, издадена за авансово плащане във връзка с доставка на стоки, когато при обстоятелства като тези по главното производство тази доставка в крайна сметка не е била извършена, въпреки че доставчикът все още дължи този данък и не е възстановил авансово платената сума. Следователно за сумата от 73 532, 81 лв. без ДДС (представляваща разликата между данъчните основи на фактурите за месечните плащания в размер на 156 460 лв. и реалното изпълнение на дейностите за сумата от 82 927, 19 лв.) няма насрещна престация, поради което при неизпълнение на договореното следва да бъде коригирано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 14 706, 56 лв. на основание чл. 78, ал. 1 от ЗДДС. Така направените изводи не се отричат от изслушаната по делото съдебно-счетоводна експертиза, доколкото експертът не е съобразил обстоятелството на неизпълнение, респективно на разваляне на договора, обстоятелство, което се установява и от дадения отговор на този въпрос в съдебното заседание.

С оглед заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от ответника по спора, в съответствие с чл. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от същата е основателна, като в съответствие с чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК същата следва да бъде уважена в размер на 766, 65 лв. Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] (с предишно наименование [фирма]) срещу ревизионен акт № Р-22002218005709-091-001/14.05.2019 г., поправен с ревизионен акт за поправка на ревизионен акт № П-22221719084449-003-001/22.05.2019 г., издадени от орган по приходите в ТД на НАП С., с който е установен ДДС за внасяна за данъчен период м. 12.2011 г. в размер на 15 880, 25 лв., заедно със съответните лихви, като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 766, 65 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ